

Empàtics

Un relat de: [Carles Malet](#)

A la penombra de l'habitació, el noi va acaronar en Whiskers, el gat panxarrut que li permetien de tenir com a company d'internament. El felí va respondre a les carícies amb un ronroneig de plaer, i en Paul es va concentrar de nou en les busques del rellotge que consumien lentament els minuts que faltaven fins les nou del matí. Sentia créixer ja un nus a la boca de l'estòmac, i començava a experimentar la sensació familiar d'ingravidesa que precedia cada nou judici. Avui, però, el seu rostre es va il·luminar lleugerament amb un somriure d'esperança mentre pensava en la Nicky i repassava mentalment els detalls del seu pla. Si tot sortia bé, aquest mateix vespre tots dos deixarien enrere l'aïllament, la cel·la i el dolor.

El motor elèctric va bronzir i el forrellat va cedir amb un gemec quasi imperceptible. Com de costum, en Cornelius, el zelador, va romandre dret a l'entrada de l'habitació. Sense intercanviar paraula, i mantenint la distància de seguretat que dictaven els protocols, l'home uniformat es va fer a un costat i va convidar el jove a acompanyar-lo al llarg dels tres-cents metres de passadissos que els haurien de portar fins la sala número tres de l'Audiència. Mentrestant, des de la plataforma elevada que albirava la bateria de cel·les des de deu metres d'alçada, la resta de zeladors observaren l'evolució del noi uniformat amb el vestit blanc sobre el qual destacaven les tres lletres vermelles que l'identificaven i el condemnaven: P.E.S.

Tot i haver fet el mateix trajecte dotzenes de vegades, els nombres en relleu a les portes blanques a banda i banda del passadís desert semblaven cridar avui l'atenció del noi amb una intensitat especial. Amb el consentiment condescendent d'en Cornelius, en Paul va aturar-se uns segons davant de cadascuna d'elles, inspirant profundament i tancant els ulls en un intent de percebre l'estat emocional dels seus companys d'internament. Va copçar el nerviosisme infantil de la Maria, va experimentar part del dolor contingut del Frank, i va somriure en ensumar l'optimisme envejable de la Nicky, la més forta i llesta de tots ells. Si algú estava destinat a trobar la manera d'escapar, per força havia hagut de ser la Nicky, va pensar de nou.

En arribar a l'alçada de la sala tercera del tribunal, en Cornelius va convidar el noi a entrar a la petita habitació contigua des de la qual es dominava l'hemicicle. Dins la minúscula sala insonoritzada, un fals mirall substituïa íntegrament una paret lateral, i permetia a en Paul observar l'home emmanillat i immobilitzat a una cadira al bell mig de la sala gran a l'altra banda del vidre. El noi es va concentrar en els ulls verds i freds que presidien un rostre extremadament pàl·lid, i va adonar-se de seguida que el polígraf al qual estava connectat aquell desgraciat era només una formalitat. El fet que l'haguessin cridat a ell per aquest cas indicava que tota la responsabilitat tornaria a recaure sobre les seves espatlles. I va deixar anar un sospir d'impotència i de ràbia per la maledicció que el condemnava.

La vista va començar amb les preguntes de rutina: nom, edat, adreça i professió.

-Todd Lawry -va deixar anar amb veu greu l'home pàl·lid-. Trenta-vuit anys. North Saskatchewan Drive, 43. Camioner.

El to confiat de la veu de l'home, amb milions de vibracions subtils i matisos imperceptibles per a la resta de persones de l'hemicicle, va ressonar en els altaveus de la sala d'observació i va inundar com una rierada el cervell d'en Paul. El noi només va necessitar uns segons per adonar-se que l'home era bo. Extremadament bo. Probablement havia preparat la vista durant mesos amb algun entrenador emocional, doncs després de dues hores de preguntes i respostes, l'única conclusió a la qual va poder arribar fou que el patró d'imperceptible tremolor en les seves respostes podia pertànyer tant a un innocent angoixat, com a un mentider entrenat. Odiava particularment aquests casos, en els quals era incapaç d'emetre un judici ràpid a partir del registre fonètic, doncs implicaven inevitablement el pas al següent estadi: l'acarament.

-Li tornaré a repetir un cop més les dues darreres preguntes, Sr. Lawry -va insistir el fiscal-. Però abans, amb la vènia del Sr. Jutge, permeti'm que cridi el nostre P.E.S d'ofici.

Acompanyat d'en Cornelius, en Paul va entrar a la sala i va avançar lentament fins situar-se a escassos centímetres de l'home sotmès a interrogatori. El noi va observar com el diàmetre de les pupil·les de l'acusat es dilatava una fracció de mil·límetre, la musculatura del seu coll es tensava en adonar-se de la seva presència, i la seva olor corporal canviava subtilment a conseqüència d'un augment reflex de la seva transpiració.

-I ara, Sr. Lowry -va insistir el fiscal un cop més-. Continua negant haver estat present en l'escena del crim el diumenge vint-i-vuit de desembre de l'any passat? I nega així mateix conèixer la identitat de la noia trobada

estrangulada a l'àrea de repòs de la ruta 66, una ruta que vostè realitza amb freqüència?

Mentre esperava la resposta, el noi es va enfrontar de fit a fit amb el rostre pàl·lid d'ulls verds, va acompassar la seva respiració amb la de l'home, i va accelerar el seu ritme cardíac fins aconseguir sincronitzar-lo amb les pulsacions de l'acusat, que es projectaven des del seu pit en forma d'ínfimes ones de pressió.

-Ja li he dit mil vegades que aquell dia jo estava en un motel de carretera amb un parell de putes, i que no sé qui és aquest coi de fulana morta -va deixar anar fredament l'interrogat, mesurant el to de veu i la cadència de les paraules, mentre es mirava el noi intentant esboçar un lleuger somriure.

L'advocat defensor havia fet una bona feina amb aquell malparit. Només després de mesos d'entrenament rigorós hom podia aspirar a mentir amb convenciment, sense alterar el ritme cardíac o respiratori, representant de forma versemblant una història assajada mil i una vegades que podia confondre el polígraf. Fins i tot en Paul va necessitar uns segons més dels usuals per vèncer la resistència de l'home. A poc a poc, però, les vibracions dels records més foscos i íntims de l'acusat van anar prenent forma a la ment del noi, fins que la connexió es va completar i els pensaments de l'home emmanillat es van mostrar com un llibre obert als ulls d'en Paul. Uns pensaments que destil·laven violència i brutícia, com la majoria dels que el noi havia hagut de visualitzar anteriorment per ordre judicial. Els fruits d'un cervell intel·ligent però desequilibrat, on les imatges de diverses dones violentament assassinades es guardaven gelosament com trofeus a la seva bogeria.

-Fills de la gran puta! -va esclatar inesperadament l'acusat mentre copejava els braços de la cadira amb els punys emmanillats-. Us creieu molt llestos tots, oi? Però a mi no em fotreu! Si fóssiu humans hauríeu d'haver deixat morir tota aquesta pila d'abominacions de la natura! Aquests nanos són sols uns mutants desgraciats! Però vosaltres sou els veritables monstres de merda per utilitzar-los per furgar en el cervell de la gent i tenir una excusa per condemnar-la!

L'ona de fúria de l'acusat, en un darrer i fútil intent d'evitar que en Paul absorbís els seus records, es va desfermar de forma tant sobtada que va inundar el jove cervell abans que el noi pogués allunyar-se a temps. Agafat per sorpresa, el dolor al lòbul frontal es va fer insofrible. En Paul va sentir la fúria de l'home perforant la seva ment com milers de minúscules sagetes invisibles, la bogeria de l'assassí prenent possessió del seu propi sistema nerviós com l'heura verinosa. El seu ritme cardíac es va accelerar perillosament fins el límit del xoc cardíac, i sols la ràpida reacció d'en Cornelius en administrar una potent injecció de morfina va impedir un desenllaç fatal.

* * *

Els metges canadencs havien estat els primers en identificar la inusual síndrome d'hipersensibilitat aguda. Una malformació genètica a l'alça durant el segle vint-i-u, que fins aleshores s'havia cobrat centenars de vides sota el diagnòstic sempre ambigu de mort sobtada, i que afectava ja aproximadament a un de cada cent mil nous nadons. El descobriment va permetre salvar centenars d'infants incapaços de filtrar de forma natural tots els estímuls externs als que estaven exposats, i que haurien mort irremediablement a conseqüència d'una hiperestimulació del seu sistema nerviós. La detecció precoç de la síndrome permetia que el nadó sobrevisqués, a condició que se'l mantingués reclòs en un ambient radicalment empobrit en sons, imatges, i olors, i sota estricta medicació. Pels casos més greus, com els del Paul o la Nicky, s'havia de limitar a més el contacte amb d'altres humans, doncs els nens mostraven una inusual capacitat per detectar i absorbir els petits impulsos elèctrics de l'activitat cerebral associats amb els pensaments i els records. Una anormalitat d'altra banda que, adequadament controlada, aviat va ser convenientment explotada per les autoritats.

Rebatejats genèricament com a P.E.S (Personal Extremadament Sensible), els joves es van mostrar aviat insubstituïbles per accelerar processos judicials complexos. Capaços de copçar les subtils variacions en el to de veu, la temperatura corporal, el ritme cardíac o el grau de sudoració, els jutges van explotar les habilitats dels P.E.S fins les seves darreres conseqüències, aprofitant la seva capacitat empàtica natural per despullar emocionalment els sospitosos de crims pels quals no es disposava d'evidència suficient per condemnar. Quan un judici arribava a un atzucac, el diagnòstic d'un P.E.S. es considerava amb la mateixa validesa que la d'un testimoni presencial. Tanmateix, el preu personal que sovint havien de pagar els joves era interioritzar l'angoixa, les pors i els fantasmes de l'acusat.

Acorrucat ara als peus del llit, en Whiskers va aixecar les orelles peludes i punxegudes tan bon punt en Paul va recobrar la consciència, el cap encara endolorit després del darrer acarament. Com d costum després d'una sessió especialment difícil, el noi va trobar la nota d'agraïment del jutge al costat del llit, i el document que l'eximia d'haver de participar en cap vista més durant les properes quatre setmanes. En Paul va somriure mentre s'apropava l'animal al pit.

-El jutge ens felicita per la feina, vell amic, i crec que ja és hora que li tornem l'agraïment tal com es mereix -va dirigir-se a l'animal mentre acarona el gat darrere les orelles.

En Paul va apropar-se el gat a escassos centímetres del seu rostre, fins sentir la palpitació del seu cor petit, i la seva respiració pausada. Va recordar el primer dia que li van portar l'animal a la cel·la, ara feia cinc anys. El gat, li havien dit, eren l'únic animal de companyia que se'l permetria tenir a prop de forma continuada, doncs per algun motiu encara desconegut semblava que els felins eren els únics éssers vius mínimament intel·ligents incapaços d'interferir de manera negativa amb el delicat sistema nerviós d'un P.E.S.

De fet, sintonitzar les ones cerebrals de l'animal era l'exercici que més el relaxava. Fruïa despullant aquell cervell primigeni on les imatges de saborosos plats de llet, de llargues nits miolant a la lluna plena, i d'escarafalls amorosos, contrastaven amb la por, l'enveja, la cobdícia i la traïció que s'amagaven en els cervells humans als quals s'havia d'enfrontar sovint. Però havia estat la Nicky qui s'havia aventurat a proposar-li de fer un pas més en els seus jocs amb l'animal. Una idea esbojarrada i estúpida, va pensar al principi, però que havia anat germinant i prenent sentit amb el pas dels mesos.

-Si la Nicky no s'equivoca, confio que algun dia podràs perdonar-me pel que estic a punt de fer-te, Whiskers -va xiuxiuejar-li en Paul a l'animal a cau d'orella mentre absorbia lentament els impulsos elèctrics del cervell del felí, alhora que començava a projectar els seus propis pensaments cap al cervell de l'animal. Fins que, durant una fracció de segon, el món es va aturar al seu voltant, jove i animal units en una comunió psíquica invisible. Dos éssers vius compartint simultàniament bilions de petites vibracions elèctriques que conformaven els records de les seves vides.

Quan en Cornelius va entrar a la cel·la per portar el sopar al noi, en Paul jeia fet una bola als peus del llit, roncant lleugerament. Tot i l'estranya postura del noi, el zelador es va tranquil·litzar en veure el seu rostre seré, sense rastres del xoc traumàtic que havia experimentat pel matí. El gat panxarrut va saltar del llit i es va refregar lleugerament a les seves cames abans de sortir per la porta, enfilat el passadís i anar a trobar-se amb urgència amb la gata persa de la Nicky. Els dos animals van miolar amb insistència fins que en Cornelius els va obrir la porta que menava al pati de l'edifici.

Al seu despatx, el jutge va aixecar la vista de la muntanya de papers que cobrien la taula de treball, i es va apropar a la finestra. Amb ulls vidriosos, va seguir encuriolit les evolucions de dues petites figures felines que travessaven el descampat que els separava de les reixes de l'entrada. I si no hagués estat pel cansament i l'escassa llum dels fars halògens del pati, hagués jurat que els animals li dedicaven una mirada de comiat abans de perdre's sota la claror platejada de la primera nit de lluna plena d'estiu.